

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze napadl J. P., nar. X, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK, a žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK. Posledně uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby ze dne 16. 4. 2009, č. j. 1074/09/Če/330, jímž byla žalobci zamítnuta změna stavby před dokončením spočívající v upuštění od umístění mříží sněholamů ze soustavy Bramac do skladby střešní krytiny ve směru k sousední nemovitosti na pozemku parc. č. 841 v k. ú. Dubí u Kladna. V žalobě požádali žalobce a J. P., nar. X, o osvobození od soudního poplatku, neboť bude požadována náhrada škody způsobená při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 44 Ca 64/2009 – 8, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 9. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 6, byla žaloba v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, vyloučena k samostatnému řízení a rozhodnutí pod sp. zn. 44 Ca 96/2009.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 26. 10. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 8, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009 postoupil Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému k jejímu projednání a rozhodnutí.

Přípisem ze dne 22. 12. 2009, č. j. 9 Ca 387/2009 – 12, Městský soud v Praze vyzval žalobce a J. P., nar. X, k tomu, aby mu ve lhůtě dvou týdnů zaslali vyplněný a příslušnými doklady doložený formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“, který byl přílohou tohoto přípisu.

Žalobce podáním ze dne 14. 1. 2010 soudu sdělil, že již v žalobě navrhl osvobození od soudních poplatků s odkazem na § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Tento návrh byl ze strany krajského soudu akceptován, a proto předpokládal, že soud zvolí shodný zákonný postup. Žalobce opětovně navrhl, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudního poplatku ze zákona.

Městský soud v Praze přípisem ze dne 7. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 22, žalobce a J. P., nar. X, znovu vyzval k tomu, aby ve lhůtě deseti dnů každý z nich zaplatil soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2000 Kč, neboť se v daném případě nejedná o řízení ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, které je podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích osvobozeno od soudního poplatku. Současně je poučil o tom, že podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Za tímto účelem soud opětovně zaslal žalobci a J. P., nar. X, formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“.

Žalobce v podání ze dne 12. 4. 2010 soudu sdělil, že „*správní žaloby v ČR nejsou řešeny vůbec a řízení je zatíženo obstrukcemi a nečinností. Přesto že zákon č. 549/91 upravuje osvobození od soudních poplatků viz § 11 odst. 1 písmeno g) se osvobozuje od poplatku ze zákona. Protože je požadována náhrada škody způsobená při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem. V ČR vládne korupce a každý si dělá co chce bez odpovědnosti.*“ Dále uvedl, že žaloba byla podávána žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a J. P., nar. X, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK. „*Proto nelze soublasit s tím, že každý musí a je povinen zaplatit soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2 000,- Kč, když toto zákon osvobozuje od soudního poplatku. Ptám se, zda-li platí zákony v ČR – odpovím si sám neplatí, neboť by tato žaloba nebyla podána pokud by platily a dodržovaly se. ... Přestaňme si dopisovat a věc rádně zákonně a spravedlivě rozhodněte!*“

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. V odůvodnění uvedl, že předmětné řízení je řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., nikoliv řízením ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, které je podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích osvobozeno od soudních poplatků. O možnosti požádat o osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 věty první s. ř. s., tj. z důvodu nepříznivých majetkových poměrů, byli oba žalobci rádně poučeni; ani jeden z nich tak neučinil. Stejně tak žádný ze žalobců nedoložil, že by neměl dostatek prostředků k úhradě soudního poplatku. Soud shledal, že jejich žádost o osvobození od soudního poplatku není důvodná. Nesouhlasil s tím, že by jeden ze žalobců žalobou samostatně napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a druhý ze žalobců rozhodnutí ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK. Z textu žaloby je zřejmé, že oba žalobci se jedním žalobním návrhem

společně domáhají zrušení obou správních rozhodnutí, proto soud i nadále jednal s oběma žalobci. Poukázal na to, že pokud nemá J. P., nar. X, v úmyslu pokračovat v tomto řízení, může vzít žalobu zpět.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž poukázal na to, že rozhodoval senát v nepřijatelném a nezákonném složení JUDr. Ivanka Havlíková, Mgr. Martin Kříž a JUDr. Naděžda Řeháková; nepřijatelnost a nezákonnost složení spatřoval v obsazení dvou soudců uvedeného senátu – Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové. Požádal Nejvyšší správní soud o to, aby byla věc přikázána jinému soudu, neboť měl v tomto případě rozhodovat Krajský soud v Praze, k němuž byla žaloba podána. Namítal, že Městský soud v Praze zmatečně požadoval uhrazení soudního poplatku ve výši 4000 Kč, aniž by respektoval žalobu a jeho dopis ze dne 12. 4. 2010. Dále uvedl, že *„opětovně bez odezvy je vydáno napadené usnesení. Tento zvolený postup mezi Krajským soudem a Městským soudem je naučený rituál. Usnesení je zmatečné a účelové, sledující jediného cíle se věci nezabývat, což je osvědčená praxe stále uplatňována. Zřejmě se tak činí z důvodu zpoplatnění u správního soudnictví dle zákona č. 150/2002 Sb., Žádám soudy, aby se seznámily se žalobou.“* Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Usnesením ze dne 8. 7. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 29, Městský soud v Praze stěžovatele a J. P., nar. X, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce uvedli, v čem konkrétně spatřují nezákonnost složení senátu, který usnesení ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, vydal, nesprávné posouzení poplatkové povinnosti stěžovatele a J. P., nar. X, soudem, zmatečnost a účelovost usnesení napadeného kasační stížností.

V podání ze dne 25. 8. 2010 (zaslaném též k řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 104/2008, 8 Ca 202/2006 a 9 A 88/2010) stěžovatel uvedl: *„Výše uvedená korespondence vašeho soudu je dokladem toho, co uvedl předseda Městského soudu v Praze, když uvedl, že veškeré soudní spory jsou ovlivňovány jak politicky, tak státní správou, a proto jsem došel k závěru, že je naprosto zbytečné ztrácet čas a peníze za předem známý výsledek v soudních sporech vedených v ČR, kde vymahatelnost práva je naprosto nulová, o čemž jsem se bezpočetně krát přesvědčil. Proto Vás informuji o tom, že o Vaše služby do budoucna nestojím a že si počkám (pokud přežiji) na lepší časy, kdy vymahatelnost práva bude nejenom deklarována, ale bude i též vymahatelná jak zákonem, lidskými právy a Ústavou ČR. Děkuji, za 10 let nic nedělání z Vaší strany mně došla trpělivost“.*

Přípisem ze dne 13. 9. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 33, Městský soud v Praze s ohledem na podání ze dne 25. 8. 2010 stěžovatele a J. P., nar. X, vyzval k tomu, aby ve lhůtě sedmi dnů písemně sdělili, zda berou zpět svou kasační stížnost proti usnesení ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26.

Na tento přípis reagoval stěžovatel podáním ze dne 21. 9. 2010, v němž uvedl: *„Tato výzva je důkazem a potvrzením jak senát v č.j. 9 Ca spolupracuje a zastává neměnný názor na své neomylnosti, důležitosti a hlavně aroganci moci. Zásadně jste opomenuli vyjádření předsedy Městského soudu uvedeného ve sdělovacích prostředcích, což je důkazem k postoji řešeného podnětu, který máte řešit a z důvodu Vaší podjatosti Vámi odmítnuté hledáte další důvod se věci nezabývat, odložit ji a zamést pod koberec. Žádné podání neberu zpět v pevné víře vymahatelnosti práva a spravedlnosti, ovšem ne s osobami, které vykazují znaky uvedené v § 8 odst. 1 s.ř.s. a opětovně požadují, aby Nejvyšší správní soud dle § 9 odst. 1 s.ř.s. přikázal věc místně příslušnému Krajskému soudu, neboť Městský soud v Praze vzhledem k poměru k věci nezajišťuje objektivnost a nepodjatost. Též se nejedná o zpětvzetí kasační stížnosti a podání zpět žaloby ze dne 22.6.2009.“*

Usnesením ze dne 1. 10. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 35, vyzval Městský soud v Praze stěžovatele a J. P., nar. X, k tomu, aby ve lhůtě sedmi dnů doplnili námitku podjatosti, kterou vnesli v podání ze dne 21. 9. 2010, o uvedení toho, zda namítají podjatost konkrétního soudce

(soudců) nebo všech soudců Městského soudu v Praze rozhodujících na úseku správního soudnictví, z jakých konkrétních skutečností stěžovatel a J. P., nar. X, námitku podjatosti dovozují a kdy se o podjatosti soudce (soudců) dozvěděli.

V podání ze dne 13. 10. 2010 stěžovatel uvedl, že „námitka podjatosti byla vyslovena k soudcům senátu řešeného uvedenou kasační stížností a týká se JUDr. Řehákové a Mgr. Kříže. Toto bylo žalobcem řádně uvedeno ve stížnosti ze dne 26. 4. 2010 a bylo odůvodněno § 8 odst. 1 s.ř.s. Žalobci se dozvěděli o složení senátu doručením napadeného usnesení dne 23. 4. 2010.“

Dne 8. 11. 2010 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury, podle které *v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zmatečnosti řízení před Městským soudem v Praze, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že ve věci rozhodovali vyloučení soudci. Zdejší soud poznamenává, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou Nao 96/2010, na něž v podrobnostech odkazuje, neshledal, že by soudci Městského soudu v Praze JUDr. Naděžda Řeháková a Mgr. Martin Kříž byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 387/2009.

Městský soud v Praze však pochybil, pokud nevyrozuměl stěžovatele o složení senátu, který bude jejich věc projednávat a rozhodovat. Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníkům řízení poučení o právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Bylo tedy povinností soudu, aby stěžovatele poučil o tom, který senát

Městského soudu v Praze a v jakém složení bude věc projednávat a rozhodne ji, nedostatek poučení však nezakládá bez dalšího nezákonnost nebo zmatečnost rozhodování Městského soudu v Praze.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že byl-li senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z jeho soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost, nemůže nedostatečné poučení o složení senátu založit důvod zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004 - 128, publikovaný pod č. 624/2005 Sb. NSS, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59, oba dostupné na www.nssoud.cz). V posuzovaném případě stěžovatel věděl o tom, že jeho věc bude projednávat senát 9 Ca Městského soudu v Praze, jehož předsedkyní je JUDr. Ivanka Havlíková.

Stěžovatel netvrdil konkrétní okolnosti podjatosti soudců Městského soudu v Praze (v podrobnostech srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. Nao 96/2010, dostupné na www.nssoud.cz); stejně tak je zřejmé, že nerozhodoval senát ve složení rozporném s rozvrhem práce Městského soudu v Praze (dostupný na www.justice.cz). Ačkoliv se stěžovatel o úplném složení senátu dozvěděl až doručením napadeného usnesení, nemohl utrpět žádnou újmu na svých právech, neboť námitku o podjatosti soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové uplatnil v zákonné lhůtě (§ 8 odst. 5 s. ř. s.) a bylo o ní rozhodnuto tak, že výše jmenovaní soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 387/2009. Nejvyšší správní soud uzavírá, že za dané procesní situace neshledal námitku zmatečnosti řízení v tom, že ve věci rozhodovali vyloučení soudci, důvodnou.

K námitce, aby věc byla přikázána jinému soudu, Nejvyšší správní soud podotýká, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 - 8, kterým věc postoupil Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému k jejímu projednání a rozhodnutí, nabylo právní moci dne 30. 10. 2009, a stěžovatel ani žalovaný proti němu kasační stížností nepodali. Otázka místní příslušnosti tedy v této věci již byla pravomocně rozhodnuta. Nejvyšší správní soud za této situace nemůže v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, kterým soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, posuzovat to, zda Krajský soud v Praze věc postoupil Městskému soudu v Praze v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ovšem shledal důvodnou námitku zmatečnosti řízení spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. níže). K této námitce by ostatně zdejší soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 5 As 18/2008 - 90, který byl publikován pod č. 1810/2009 Sb. NSS, *pokud krajský soud jednal jako s žalobci s osobami, které v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vystupovaly pouze jakožto zmocněnci účastníků předcházejícího správního řízení, v jejichž zastoupení měla být žaloba podána, zatížil tím řízení před soudem zmatečnou vadou spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení ve vztahu k takto nesprávně vymezeným účastníkům [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].*

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují*

jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Jak vyplývá z postupu soudu, ze záhlaví a odůvodnění napadeného usnesení, Městský soud v Praze považoval za žalobce v předmětné věci J. P., nar. X, a J. P., nar. X. Účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, byl J. P., nar. X, zastoupený svým otcem J. P., nar. X.

V žalobě ze dne 22. 6. 2009, kterou napadali dvě různá rozhodnutí žalovaného, se J. P., nar. X, a stěžovatel jako žalobci v jednotlivých věcech označili takto:

„žalobce: P. J., nar. X, bytem B. 971, K.

ve věci rozhodnutí KÚSK č.j. 078985/2009 KUSK z 9.6.2009

P. J., nar. X bytem B. 971, K.

ve věci rozhodnutí KUSK č.j. 088250/2009/KUSK z 10.6.2009“.

Ze shora uvedeného vyplývá, že J. P., nar. X, napadal žalobou pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK, a že stěžovatel brojil žalobou pouze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK.

Jestliže poté byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 44 Ca 64/2009 – 8, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 9. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 6, žaloba v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, vyloučena k samostatnému řízení a rozhodnutí, je podle přesvědčení zdejšího soudu ze žaloby patrné, že účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, měl být toliko stěžovatel, nikoli však jeho otec. Stěžovatel na tuto skutečnost ostatně soud znovu upozornil ve svém podání ze dne 12. 4. 2010: *„Žaloba byla podávána J. P. ml. proti rozhodnutí KUSK č.j. 088250/2009/KUSK z 10.6.2009. J. P. st. podával žalobu proti rozhodnutí č.j. 078985/2009/KUSK z 9.6.2009. Krajský soud jednání vyloučil usnesením č.j. 44 Ca 64/2009-8. Jednání sp. zn. 077383/2009/ KUSK REG/KE č.j. 088250/2009/KUSK se týká pouze stavebníka J. P. ml.“* Je třeba zdůraznit, že tomuto závěru nasvědčovala rovněž plná moc ze dne 22. 6. 2009, která je založena v soudním spisu na č. l. 16 a kterou stěžovatel zmocnil svého otce k zastupování v řízení o žalobě vedené u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pouze stěžovatel projevil vůli k tomu, aby ve vztahu k jeho osobě bylo přezkoumáno výše uvedené rozhodnutí, a stěžovatel byl tedy tím, kdo tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení zmíněným rozhodnutím žalovaného (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Ačkoliv je v řízení stěžovatel zastoupen svým otcem jakožto obecným zmocněncem, je v posuzovaném případě žalobcem jen stěžovatel a jen s ním mělo být ze strany soudu jakožto s účastníkem soudního řízení jednáno.

Nejvyšší správní soud se tak nemůže ztotožnit se závěrem Městského soudu v Praze, že by z textu žaloby bylo zřejmé, že se oba žalobci jedním žalobním návrhem společně domáhají zrušení obou správních rozhodnutí.

Městský soud v Praze pochybil, pokud nerozlišoval postavení žalobce a jeho zástupce v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Ca 387/2009 jednal jako s účastníky soudního řízení jak se stěžovatelem, tak s J. P., nar. X. Městský soud v Praze neměl rozhodovat o žádosti o

osvobození od soudních poplatků ve vztahu ke stěžovateli a jeho otci, protože toliko stěžovatel byl účastníkem řízení. Za nesprávný je tak nutno považovat rovněž závěr Městského soudu v Praze, že soudní poplatek ve výši 2000 Kč jsou povinni zaplatit oba, tedy stěžovatel i jeho otec.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že řízení vedené u Městského soudu v Praze bylo zatíženo vadou zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v tom, že soud za žalobce považoval rovněž J. P., nar. X, který se přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného nedomáhal, a že ve vztahu k němu rozhodl o žádosti o osvobození od soudních poplatků, aniž by k tomu byly splněny podmínky řízení, neboť otec stěžovatele v tomto řízení postavení žalobce neměl.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že o procesní legitimaci žalobce, tj. J. P., nar. X, není pochyb a že nelze zpochybnit ani to, že je tento žalobce v řízení o žalobě zastupován svým otcem. Má - li však být vůbec možné přezkoumat rozhodnutí Městského soudu v Praze z hlediska podstaty věci, je třeba v každém případě trvat na tom, aby byl okruh všech osob, které podaly předmětnou žalobu, řádně definován a byla vyjasněna i otázka jejich zastoupení.

Nejvyšší správní soud tak shledal podanou kasační stížnost důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán. O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu